

Păunașul codrilor

Vasile Alecsandri

Pe cel deal, pe cel colnic
Trece-o pruncă ș-un voinic,
Puiculiță bălăioară
Cu cosița gălbioară,
Voinicel tras prin inel,
Mult e mândru tinerel!
Și-i tot zice voinicul:
„Cântă-ți, mândro, cântecul
Că mi-e drag ca sufletul.”
„Eu, bădiță, l-oi cânta,
Dar codrii s-or răsună
Și pe noi ne-a-ntâmpina
Păunașul codrilor,
Voinicul voinicilor!”
„Aurică drăgulină!
Nici ai grijă, nici ai frică.
Să n-ai grijă pentru tine
Cât îi fi tu lângă mine.
Să n-ai frică pentru mine
Cât oi fi eu lângă tine!”
Puse prunca a cânta,
Codrii puseră-a suna.
Iată că-i întâmpina
Păunașul codrilor,
Voinicul voinicilor.
„Cale bună, românaș!”
„Mulțumim, măi Păunaș.”
„Măi băiete, băiețele,
Măi voinice, voinicele,
Dă-ne nouă pe mândra
Ca să scapi cu viața ta.”
„Ba, eu mândra nu ți-oi da
Până ce capul sus mi-a sta,
Că eu când o am luat
În cosițe i-am jurat
Să n-o las de lângă mine
Și s-o apăr de oricine.”

II

Ei de brâie s-apucau
Și la luptă se luau.
Când în loc mi se-nvârteau,

Când în sus se opinteau.
Nici unul nu dovedea.
Jos nici unul nu cădea.
Iar băiatul cam slăbea,
Brâul i se descingea,
Și Păunul mi-l strângea
Trupușorul îi frângea.
„Mândro, mândrulița mea!
Vin' de-mi strânge brâul meu!
Apăra-te-ar Dumnezeu!

Că-mi slăbesc puterile,
Mi se duc averile.”
„Ba, nu, nu, bădiță frate,
Că vei lupta pe dreptate,
Și oricare-a birui,
Eu cu dânsul m-oi iubi...”
Voiniceii se izbeau,
Și mai tare s-opinteau,
Și mai tare se-nvârteau,
Și mai tare se trânteau.
Din doi unul dovedea,
Din doi unul jos cădea;
Cine că mi-ș dovedea,
Și cu mândra purcedea?
Păunașul codrilor,
Voinicul voinicilor!
Cine-n luptă jos cădea
Și-n urmă-le rămânea?
Voinicel tras prin inel,
Moare-n codru singurel!